

KLEIN DUIMPJE.

ER was eens een arme boer, die op een avond met zijn vrouw bij de haard zat. Terwijl hij het vuur oppookte en zijn vrouw zat te spinnen, zuchtte hij en zei: „Wat is het toch verdrietig dat wij geen kinderen hebben! Het is zoo stil bij ons, en in andere huizen is het zoo vroolijk en maken de kinderen zoo'n schik.”

„Ja,” zeide de vrouw en zij zuchtte ook. „Al hadden we maar een enkel kindje, en al was het ook nog zoo klein, niet grooter dan een duim, dan zou ik al tevreden zijn, en we zouden er erg veel van houden.”

Het duurde een poos, en toen kreeg de vrouw werkelijk een kindje. Het had wel heel goedgevormde armpjes en beentjes en een lief gezichtje, alles juist in goede verhouding, maar het heele kindje was niet langer dan een duim. Ze waren er toch heel blij mee en zeiden: „Het is zooals we gewenscht hebben, we zullen er veel van houden.” En ze besloten het Duimpje te noemen. De moeder gaf het te drinken zooveel het lustte, maar het kindje groeide heelemaal niet en bleef net even groot als het bij zijn geboorte geweest was. Het keek heel verstandig uit zijn oogjes en de ouders merkten ook gauw dat het een slimmerdje was en dat alles wat hij deed, hem ook goed gelukte.

Zoo werd Klein Duimpje ouder en wijzer.

Eens op een dag maakte de boer zich gereed het bosch in te gaan en daar hout te hakken; maar hoe zou hij de gehakte boomstammen thuis brengen? Toen zei hij hardop bij zichzelf: „Nu wou ik dat er iemand was die me met de wagen achterna kwam.”

„O vader!” riep Klein Duimpje, die deze woorden gehoord had, „ik zal de wagen wel brengen; reken er maar op dat die op de afgesproken tijd in het bosch zal zijn.”

Toen moest de man lachen en zei: „Hoe zou je dat leveren? Je bent immers veel te klein om het paard aan de teugel te leiden!”

„Dat hindert niet, vader!” zei Klein Duimpje. „Als moeder het paard wil aanspannen, dan ga ik wel in zijn oor zitten en zal hem wel zeggen hoe hij loopen moet.”

„Goed,” zei de vader, „laten we het maar eens probeeren.” En toen het tijd was, spande de moeder het paard aan en zette Klein Duimpje in het oor van het dier, en toen riep het ventje „hot” of „haar”, als het paard rechts of links gaan moest. En dat ging ook best; het paard deed goed wat hem gezegd werd en de wagen reed de goede weg naar de plaats waar de man aan ’t hakken was. Maar toen bij een bocht het ventje „hot” riep, kwamen er juist twee vreemde mannen langs. „Wel!” riep de eene, „wat is dat? Daar rijdt een wagen en een voerman roept het paard toe, maar er is geen voerman te zien.”

„Dat is niet pluis,” zei de ander. „We zullen de kar volgen en zien waar die terecht komt.” Maar de wagen reed de goede weg diep het bosch in en kwam waar de houthakker bezig was. Zoodra Klein Duimpje zijn vader zag, riep hij hem toe: „Vader, daar ben ik met de wagen; haal me nu er af.” De vader vatte met de linkerhand het paard bij de teugel en haalde met de rechter zijn zoontje uit het oor van het dier en liet het op een stroohalm zitten, waar Klein Duimpje prettig begon te schommelen.

Toen de twee vreemden dat alles zagen, waren ze zoo verwonderd dat ze een heele tijd met open mond bleven staan kijken. Eindelijk boog de een zich naar de ander toe en fluisterde hem in: „Zeg, dat kereltje kon ons rijk maken, als we hem in de stad voor geld lieten zien. Laten we hem van de boer koopen.” Dus gingen ze naar de houthakker en zeiden: „Verkoop ons het mannetje; hij zal het goed bij ons hebben.”

„Nee,” zei de vader, „daar denk ik niet over. Hij is onze lieveling en is voor al het goud van de wereld niet te koop.”

Klein Duimpje had gehoord wat de mannen wilden, en was tegen de jas van zijn vader opgeklommen tot op zijn schouders; en van daar fluisterde hij zijn vader in het oor: „Doe het maar, vader; ik zal wel zorgen dat ik bij je terug kom.”

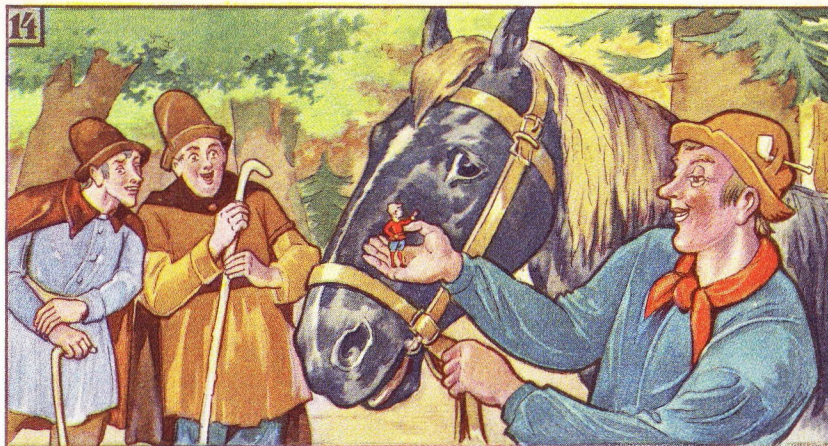
De vader wist bij ondervinding dat Klein Duimpje altijd goede raad gaf en deed daarom wat hij zei; hij liet zich door de mannen bepraten het ventje voor een flinke som geld af te staan.

„Waar wil je zitten?” vroegen die.

„Och,” zei hij tegen de een, „zet me maar op de rand van je hoed; daar kan ik wat heen en weer wandelen en wat van de streek zien; ik zal wel zorgen dat ik er niet af val.”

Dat vonden de mannen goed, en toen Klein Duimpje afscheid van zijn vader genomen had, ging hij met de mannen mee. Zoo gingen ze voort tot het begon te schemeren; toen zei het ventje: „laat me er even af, ik moet wat doen.”

„Blijf er maar op,” zei de man op wiens hoed hij zat; „dat is niet erg; de vogels doen ook wel eens

En haalde zijn zoontje uit het oor van het dier

wat op mijn jas."

„Nee," zei Klein Duimpje, „ik heb goeie manieren geleerd en weet wel hoe het hoort, laat me er dus gauw af."

De man nam zijn hoed af en zette die op een akkerveld neer. Klein Duimpje klom tusschen de kluiten heen en weer, en in eens verdween hij in een muizehol, dat hij ontdekt had. Toen schreeuwde hij: „Goeien avond, heeren, ga jullie nu maar zonder mij naar huis," en hij lachte ze hartelijk uit. De mannen waren boos en staken met hun stokken in het muizehol, maar het was moeite voor niets: Klein Duimpje was te diep de grond ingekropen dan dat ze hem konden raken. Dus gaven ze het maar op en gingen boos en platzak verder.

Toen Klein Duimpje merkte dat ze weg waren, kroop hij weer uit de onderaardsche gang te voorschijn. Maar het loopen in het donker over de akker viel hem niet mee; hij was bang om van de kluiten te vallen en zijn nek of zijn beenen te breken. Gelukkig zag hij een leeg slakkenhuis liggen. Blij dat hij daar een goed nachtverblijf gevonden had, maakte hij het er zich gemakkelijk en was juist op het punt van inslapen, toen hij twee mannenstemmen hoorde. De een zei: „Hoe zullen we nu op de beste manier die rijke pastoor z'n geld en z'n zilver afnemen?"

„Dat kan ik jullie wel zeggen!" riep Klein Duimpje met zijn hoog stemmetje er tusschen door.

„Wat was dat?" riep de eene dief verschrikt. „'t Was net of ik iemand hoorde roepen."

Ze bleven staan luisteren, en toen riep Klein Duimpje weer: „Neem me mee, dan zal ik jullie helpen." De dieven begrepen niet waar dat geluid vandaan kwam, maar de woorden hadden ze nu goed gehoord; dus ze antwoordden: „Waar zit je dan?"

„Zoek maar goed op de grond en let goed op waar de stem vandaan komt," antwoordde Klein Duimpje.

Na veel zoeken vonden de dieven hem en tilden hem in de hoogte.

„Hoe wil jij ons helpen, klein wurm!” zeiden ze spottend.

„Dat zal ik je zeggen,” antwoordde hij. „Ik kruip door de venstertraliën heen in de kamer van de pastoor en haal er uit wat jullie hebben wilt.”

„Goed,” zeiden ze, „laat maar eens kijken wat je kan.”

Toen ze bij de pastorie gekomen waren, kroop Klein Duimpje door het raam naar binnen, en zodra hij in de kamer was, riep hij zoo hard hij kon: „Willen jullie alles hebben wat hier is?”

De dieven schrikten van dat leven en fluisterden: „Praat toch zachtjes, anders worden ze wakker.” Maar Klein Duimpje deed alsof hij hen niet verstond en riep weer: „Wat willen jullie? Willen jullie alles hebben wat hier is?”

Dat hoorde de keukenmeid, die in de kamer er naast sliep; ze ging in haar bed overeind zitten luisteren. De dieven waren bang geworden en een eind weggelopen; toen ze niemand zagen komen vatten ze weer moed en dachten: Dat kereltje wil ons zeker voor de gek houden. Ze kwamen zachtjes terug en fluisterden hem toe:

„Kom, maak nu geen grappen en geef ons het zilver aan.”

„Praat toch zachtjes!”

Toen riep Klein Duimpje weer zoo hard hij kon: „Ik zal jullie alles aangeven; steek je handen maar door het raam.”

Nu hoorde de keukenmeid deze woorden heel duidelijk: ze sprong het bed uit en kwam de kamer binnen. Toen de dieven de kamerdeur zagen opengaan, namen ze zoo hard ze konden de vlucht. De meid zag niets en ging weer weg om een licht aan te steken; maar in die tusschentijd sloop Klein Duimpje vlug het venster weer uit en verborg zich in de schuur. De meid doorzocht met haar lampje alle hoeken van de kamer, maar vond niets; toen ging ze maar weer naar bed en dacht dat ze met open oogen en ooren gedroomd had.

Klein Duimpje was in de schuur tegen de hooihoop opgeklommen en had daar een mooi plekje gevonden om heerlijk te kunnen slapen; hij was van zins daar eens goed van al zijn vermoeienissen uit te rusten en de volgende dag weer naar zijn ouders toe te gaan. Maar het liep heel anders dan hij gedacht had: er gebeuren veel akelige dingen in de wereld.

Toen het begon te schemeren stond de meid al op, om voor dag en dauw het vee te voeren. Ze ging dadelijk naar de schuur en nam een arm vol hooi mee; ongelukkig was dat juist het plekje waar het arme Klein Duimpje sliep. Maar die sliep na zijn avonturen zoo vast, dat hij niets merkte en pas wakker werd toen hij in de bek van de koe was, die dat hooi te eten gekregen had.

„O hemel!” riep hij, „in wat voor draaimolen ben ik nu terecht gekomen?” Maar hij merkte gauw waar hij terecht gekomen was en begreep nu dat oppassen de boodschap was, want als hij tusschen de kiezen terecht kwam, zou hij fijn gemalen worden. Gelukkig gebeurde dat niet, maar wel gleed hij mee de maag van de koe in. „Dit is een donker kamertje,” zei hij, „hier hebben ze de vensters vergeten, er schijnt geen zon naar binnen en een lichtje brengen ze ook niet.” Het beviel hem daar slecht, en het ergste was dat er steeds meer hooi door de deur naar binnen werd gewerkt, zoodat hij 't

steeds benauwder kreeg. Eindelijk riep hij in zijn angst zoo hard hij kon: „Breng mij geen voer meer, breng mij geen voer meer!”

De meid was op dat oogenblik bezig de koe te melken, en toen ze diezelfde stem hoorde die ze 's nachts gehoord had, en weer niets of niemand zag, schrok ze zóó dat ze van haar stoeltje af viel en alle melk op de vloer stortte. Ze snelde zoo vlug ze kon naar haar meester en riep: „Ach help, mijnheer de pastoor, de koe praat!”

„Meid, je bent mal,” zei de pastoor, maar toen de meid verzekerde dat het zoo was, ging hij mee naar de stal om het zelf te onderzoeken. Nauwelijks was hij de staldeur in, of Klein Duimpje riep alweer: „Breng mij geen voer meer! Breng mij geen voer meer!”

Nu schrok de pastoor ook; hij dacht dat er een booze geest in de koe gevaren was en zei dat het dier geslacht moest worden. Dat gebeurde ook, en de maag, waarin Klein Duimpje zat, werd op de mesthoop gegooid.

Klein Duimpje had groote moeite om er zich uit te voorschijn te werken; eindelijk lukte het hem en juist wilde hij zijn hoofd naar buiten steken, toen een hongerige wolf aan kwam gelopen, die de maag zag liggen en die in één hap naar binnen slokte. Gelukkig liet Klein Duimpje de moed niet zakken. Hij dacht: „Misschien valt er met de wolf wel te praten,” en zoo riep hij van uit zijn buik: „Lieve wolf, ik weet een heerlijk maal voor je.”

„Waar zoo?” zei de wolf.

Toen beschreef hij het huis van zijn vader precies waar dat lag en hoe hij door de goot naar binnen moest kruipen en zei: „Daar zal je koek en spek en worst vinden, zooveel je hebben wilt.”

De wolf liet zich dat niet tweemaal zeggen en draafde er heen. Het was nog donker toen hij zich door de goot naar binnen drong en zich in de provisiekamer naar hartelust te goed deed. Toen hij

verzadigd was, wilde hij weer heen gaan, maar hij was zoo dik geworden dat hij door dat nauwe gat niet meer weg kon. Daar had Klein Duimpje op gerekend, en nu begon hij in de buik van de wolf een geweldige keel op te zetten. Dat beviel de wolf volstrekt niet. „Wil je wel eens stil zijn?” riep hij, „je maakt de menschen wakker.”

„Elk z'n beurt,” zei Klein Duimpje. „Jij hebt je zat gegeten, nu wil ik ook schik hebben!” en hij begon opnieuw uit alle macht te schreeuwen. Door dat geluid werden eindelijk vader en moeder wakker, en ze tuurden door een reet van de deur in de provisiekamer, om te zien wat daar aan de hand was. Toen ze zagen dat er een wolf in was, liepen ze weg, de man om een bijl en de vrouw om de zeis te halen.

„Blijf achter me,” zei de man, toen ze de deur van de provisiekamer open deden. „Als ik hem een slag gegeven heb en hij is nog niet dood, dan moet je hem met de zeis door midden snijden.”

Klein Duimpje herkende de stem van zijn vader en schreeuwde: „Lieve vader, ik ben hier en ik zit in de buik van de wolf.” Toen riep de vader verheugd: „Goddank, ons lief kind is weer terecht,” en zei dat zijn vrouw de zeis weg moest zetten

om Klein Duimpje geen kwaad te doen. Met zijn bijl gaf hij de wolf zoo'n slag op de kop, dat het dier dood neer viel; toen haalden ze mes en schaar, sneden voorzichtig de buik open en jawel — daar kwam het ventje te voorschijn.

„Och jongen!” zei de vader, „wat hebben we een zorg om je gehad!”

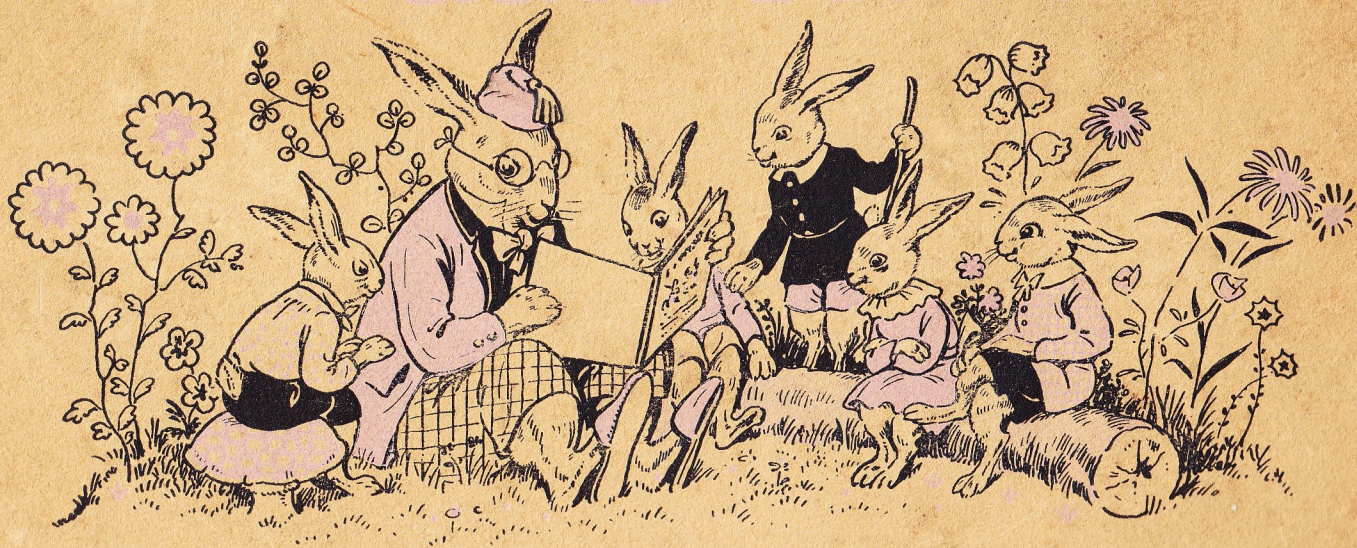
„Ja vader,” zei Klein Duimpje, „ik heb heel wat in de wereld rondgezworven, maar ik ben erg blij dat ik nu weer wat frissche lucht hap.”

„Waar heb je dan alzoo gezeten?” vroeg de vader.

„O vader, ik ben in een muizehol geweest, in de maag van een koe en in de buik van de wolf, maar nu blijf ik liever bij jullie.”

„En we verkoopen je nooit weer,” zeiden de ouders, „al gaven ze ons ook alle schatten van de wereld,” en ze pakten en kusten hun lief jongetje. Ze gaven hem lekker te eten en te drinken en nieuwe kleeven, want de zijne waren op reis heelemaal bedorven.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTIES VAN JAN WIGMAN

VIJFDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJN FABRIEKEN NV

— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIJFDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT